

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: nezl. F. S. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zastoupené zákonnou zástupkyní – matkou O. T., obě bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2013, č. j. MV-108961-10/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své matky, jakožto zákonné zástupkyně, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2013, č. j. MV-108961-10/SO-2012, jímž bylo změněno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 3. 9. 2012, č. j. OAM-10399-7/TP-2012, tak, že správní řízení o udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, vedené pod sp. zn. OAM-10399-7/TP-2012, se podle §169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavuje.

V žalobě žalobkyně předeslala, že dne 28. 5. 2012 za ni její matka podala žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žádost byla

podána o 21 dnů později, než stanoví lhůta, neboť matce žalobkyně v podání žádosti bránil její špatný zdravotní stav po operaci. Nemoc nebo špatný fyzický stav je podle žalobkyně vážným důvodem nezávislým na vůli člověka, napadené rozhodnutí je proto v rozporu s čl. 35 Listiny základních práv Evropské unie. Při podání žádosti rovněž nebyla matka žalobkyně upozorněna na lhůty k podání. Žalobkyně namítala, že žalovaný ignoroval zdravotní stav její matky popsany v jejím čestném prohlášení a v lékařské zprávě MUDr. K. Žalovaný podle žalobkyně není lékařská posudková služba, aby mohl rozhodovat o tom, že její matka mohla i přes bušení srdce, celkovou slabost a pocity na omdlení dojet do 7. 5. 2012 na příslušné pracoviště. Žalobkyně poukázala na nedostatek lidskosti a zneužití úřední moci při posuzování zákonem přesně nedefinovaných důvodů nezávislých na vůli, které bránily včasnému podání žádosti. Žalobkyně zdůraznila, že její matka byla jedinou osobou oprávněnou k podání žádosti o trvalý pobyt žalobkyně a s ohledem na uvedené skutečnosti byla oprávněna podat žádosti i po stanovené lhůtě.

Žalobkyně dále namítala, že žádost byla podána pouze podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nikoliv ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona, který na dítě narozené na území České republiky aplikovat nelze. Žalobkyně připustila, že její matka důvody bránící včasnému podání žádosti předem neoznámila, nicméně omluvila se za to. Pokud neoznámení má způsobit zánik práva podat žádost v prodloužené lhůtě, žalobkyně takový „trest“ označila za velmi krutý. Dále uvedla, že Ministerstvo vnitra v rozporu s § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odepřelo vydat žalobkyni během řízení překlenovací doklad (štítek), který prokazuje oprávnění pobývat na území České republiky. Tím byla žalobkyně diskriminována a bylo jí bráněno ve volném pohybu.

Žalobkyně rovněž konstatovala, že řízení i jeho výsledek byly v rozporu s čl. 10 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně sice byla od začátku s rodinou, rozhodnutí žalovaného však znamená automatické oddělení od rodiny, pokud jde o právní postavení. Nepřiměřená délka řízení poškodila rodinný život, celé řízení představovalo šikanování matky a dítěte z moci úřední. Byla také překročena lhůta pro rozhodnutí o žádosti vyplývající z čl. 19 směrnice Rady Evropské unie č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Žalobkyně vyslovila podezření o zaujatosti správního orgánu prvního stupně.

Při podání žádosti o trvalý pobyt musela matka žalobkyně předložit cestovní pas žalobkyně nebo svůj cestovní pas, ve kterém je žalobkyně zapsána jako její dítě. Proto musela matka žalobkyně před podáním žádosti do Prahy na ambasádu. Žalobkyně dále namítala, že bylo porušeno její právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům a právo na přiměřené poučení, neboť nebyla upozorněna na lhůtu k podání žádosti a na nutnost opožděné podání žádosti ihned zdůvodnit.

Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že při posuzování odvolání bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem a návrhům, které v řízení vyšly najevo, žalovaný se vypořádal se všemi námitkami a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem o pobytu cizinců i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Matka žalobkyně v řízení nedoložila, že by včasnému podání žádosti zabránily důvody na její vůli nezávislé, proto byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dodal, že žádost byla posouzena podle § 88 ve spojení s § 66

odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, protože žádost podle § 88 nelze podat samostatně, a zákon v daném případě neumožňuje zohlednit přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do života žalobkyně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci zjištěny nebyly.

Mezi stranami nebylo sporu o tom, že matka žalobkyně, která v České republice pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a která byla podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinna za žalobkyni podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, podala tuto žádost až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Sporná byla toliko otázka, zda včasnému podání žádosti zabránily důvody nezávislé na vůli matky žalobkyně, které měl v rámci své rozhodovací činnosti zohlednit žalovaný. Na tomto místě soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu z hlediska žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou.

Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, „[n]arodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.“ Podle odstavce 3 věty první téhož ustanovení, „[p]obývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu.“ Podle odstavce 4 téhož ustanovení „[d]oba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.“

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že zákonný zástupce cizince narozeného na území České republiky musí podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu ve lhůtě šedesáti dnů ode dne narození. Žádost však může podat i po uplynutí této lhůty, pokud včasnému podání žádosti zabránily důvody nezávislé na vůli cizince. Mezi takové důvody lze nepochybně řadit onemocnění a jiné zdravotní komplikace, jak potvrdil i Nejvyšší správní

soud např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 - 32, nebo v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, www.nssoud.cz).

K tomu, aby mohly být zdravotní problémy akceptovány jako důvod, který bránil včasnému podání žádosti, musí být současně splněno několik podmínek. Cizinec především musí tvrdit, že v době, kdy mu plynula lhůta pro podání žádosti, trpěl zdravotními problémy, a v souladu s § 52 správního řádu musí současně označit důkazy na podporu tohoto tvrzení. Dalším předpokladem je skutečnost, že cizinec splnil svou povinnost stanovenou v § 88 odst. 4 větě druhé zákona o pobytu cizinců, tj. že předmětný důvod neprodleně oznámil Ministerstvu vnitra.

V souzené věci matka žalobkyně při podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu dne 28. 5. 2012 neuvedla žádné důvody, které jí bránily podat tuto žádost v zákonem stanovené lhůtě šedesáti dnů od narození žalobkyně, tj. do 7. 5. 2012. Ministerstvo vnitra umožnilo matce žalobkyně tento nedostatek odstranit, neboť ji dne 21. 7. 2012 upozornilo na opožděné podání žádosti, poučilo o tom, že lhůtu lze považovat za zachovanou, bránily-li včasnému podání žádosti důvody nezávislé na její vůli, a řádně ji vyzvalo k doložení takových důvodů. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že ministerstvo vnitra nebo žalovaný mají povinnost upozorňovat na běh lhůty k podání žádosti předem. Žádná taková povinnost nevyplývá ani ze zákona o pobytu cizinců, ani ze správního řádu. Správní orgány navíc nedisponují informacemi o narozených cizincích, a nemohou proto vědět, komu by měly takové poučení adresovat. Poučovací povinnost v žalobkyní naznačeném smyslu by tudíž nebylo možné v praxi realizovat. Matka žalobkyně se pochopitelně mohla na konkrétní postup při podání žádosti včetně lhůty k jejímu podání informovat kdykoliv dříve, např. ještě v průběhu těhotenství. Skutečnost, že tak neučinila nebo na informaci o lhůtě k podání žádosti zapomněla, nelze klást k tíži správním orgánům. K tomu soud připomíná obecně platnou právní zásadu, že neznalost zákona neomlouvá.

Na zmíněnou výzvu reagovala matka žalobkyně předložením čestného prohlášení ze dne 31. 7. 2012 a fragmentu propouštěcí zprávy z nemocnice. Z této propouštěcí zprávy soud zjistil, že matka žalobkyně byla hospitalizována v době od 7. 3. 2012 do 12. 3. 2012 pro plánovaný porod císařským řezem z interní indikace (GMD, onemocnění srdce). V čestném prohlášení k tomu doplnila, že po operaci byla hodně slabá, špatně chodila. Po půlhodině chůze musela kvůli bolesti ležet, často se cítila na omdlení. Lékařka jí doporučila klidový režim a žádnou námahu. Matka žalobkyně nebyla schopna zvládnout cestu na ambasádu Ukrajiny, kde musela před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu vyřídít občanství pro žalobkyni. Na ambasádu jela hned, jak na to cítila sílu a mohla nechat žalobkyni v péči babičky. Matka žalobkyně uzavřela, že dva měsíce po porodu pro ni byly velmi náročné.

V této souvislosti soud zdůrazňuje, že onemocnění nebo jiné zdravotní komplikace je zásadně třeba doložit lékařskou zprávou, potvrzením o hospitalizaci nebo dokladem o pracovní neschopnosti. Pouhé čestné prohlášení osoby, která na existenci svých zdravotních problémů poukazuje, není dostatečným důkazem, neboť každý člověk vnímá svůj zdravotní stav subjektivně a jedině lékař jej může posoudit objektivně a zhodnotit rozsah a závažnost zdravotních problémů. Čestné prohlášení matky žalobkyně podle názoru soudu nepostačuje k doložení tvrzení o existenci zdravotních důvodů bránících včasnému podání žádosti.

Teprve k odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra o zastavení řízení žalobkyně přiložila potvrzení vystavené MUDr. M. K., praktickou lékařkou, dne 25. 9. 2012. V tomto potvrzení lékařka uvedla, že matku žalobkyně vyšetřila dne 20. 3. 2012 doma. Konstatovala bušení srdce, celkovou slabost, pocity na omdlení, zvracení. Vyslovila, že pacientka byla edukována, doporučen klidový režim bez fyzické a psychické námahy. Konzultace probíhaly telefonicky dne 27. 3. 2012, 10. 4. 2012, 27. 4. 2012 a 10. 5. 2012. Terapie podpůrná, imunostimulantia. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně dále navrhla důkaz svědeckou výpovědí své babičky.

Pro posouzení těchto dvou navržených důkazů je nezbytné nejprve připomenout, že podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu „*[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“ Soud nemá pochybnosti o tom, že oba zmíněné důkazy mohly být navrženy bezprostředně po výzvě Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2012, tedy v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Potvrzení vystavené MUDr. K. totiž popisuje skutečnosti, které se udály v době od 20. 3. 2012 do 10. 5. 2012, a matka žalobkyně si je tudíž mohla opatřit dříve, stejně tak jako mohla dříve navrhnout výslech svědkyně. Žalovaný proto nebyl povinen k těmto návrhům důkazů přihlížet.

Pokud se žalovaný zmíněným lékařským potvrzením věcně zabýval, činil tak nad rámec svých povinností. Se závěry, k nimž žalovaný dospěl, se soud ztotožňuje. Údaje uvedené v potvrzení MUDr. K. nepopisují zdravotní stav matky žalobkyně jako natolik vážný, aby nemohla podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě do šedesáti dnů od jejího narození. Zdravotní stav matky žalobkyně si po propuštění z porodnice dne 12. 3. 2012 vyžádal toliko jednu návštěvu praktické lékařky dne 20. 3. 2012. Lékařka matce doporučila klidový režim a naordinovala léky na podporu imunity, aniž považovala za potřebné současně stanovit termín kontroly. Další konzultace s lékařkou probíhaly pouze telefonicky, bez přímého vyšetření lékařkou, která tudíž nemohla mít dostatek informací pro objektivní posouzení zdravotního stavu matky žalobkyně. Lze proto uzavřít, že ani potvrzení MUDr. K. neprokazuje existenci důvodů nezávislých na vůli matky žalobkyně, které by bránily včasnému podání žádosti.

Za dané procesní situace žalovaný naprosto správně usoudil, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by matce žalobkyně ve včasném podání žádosti bránil nějaký důvod nezávislý na její vůli. Nebyl tak dán důvod k prodloužení lhůty pro podání žádosti podle § 88 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. K podání žádosti po stanovené lhůtě neopravňovala ani skutečnost, že matka žalobkyně byla jedinou osobou k podání žádosti oprávněnou. Matka žalobkyně totiž mohla s poukazem na svůj špatný zdravotní stav zplnomocnit ke včasnému podání žádosti jinou osobu. Podle názoru soudu nemusela matka žalobkyně navštěvovat před podáním žádosti ukrajinskou ambasádu, neboť cestovní pas žalobkyně nebo svůj cestovní pas, ve kterém je žalobkyně zapsána jako její dítě, mohla předložit i dodatečně na výzvu správního orgánu. Soud proto shledal, že žádost byla podána v době, kdy již matka žalobkyně nebyla k jejímu podání oprávněna, což naplňuje podmínky pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k tomu, že nebyla prokázána existence důvodu nezávislého na vůli matky žalobkyně, který by bránil včasnému podání žádosti, není podstatné, že matka žalobkyně nesplnila svou povinnost stanovenou v § 88 odst. 4 větě druhé zákona o pobytu cizinců, tj. tvrzený důvod neprodleně neoznámila Ministerstvu vnitra.

Ve výše popsaných závěrech nespátřuje soud ani namítaný nedostatek lidskosti, ani zneužití úřední moci. Oba správní orgány vyšly matce žalobkyně vstříc, neboť Ministerstvo vnitra ji řádně poučilo a umožnilo jí doplnit tvrzení o důvodech pozdního podání žádosti a navrhnout k tomu důkazy; žalovaný se pak nad rámec své povinnosti zabýval i důkazem, který mohla navrhnout dříve. Záleželo pouze na žalobkyni (její matce), jaké navrhla důkazy k prokázání svých tvrzení; správním orgánům v tomto ohledu nelze vytýkat žádné pochybení, natožpak blíže neodůvodněnou zaujatost. Soud nezjistil ani porušení práva žalobkyně na seznámení se s podklady rozhodnutí, neboť správní orgány při svém rozhodování vycházely pouze z dokumentů, které předložila žalobkyně (její matka), a se kterými tudíž byla seznámena.

Tvrzení žalobkyně, že při podání žádosti nebyla upozorněna na lhůtu k jejímu podání, nepovažuje soud za relevantní. V okamžiku podání žádosti již lhůta stanovená v § 88 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců uplynula a požadované upozornění by na tom nemohlo nic změnit. Na uplynutí lhůty byla matka žalobkyně následně upozorněna výzvou ze dne 21. 7. 2012 a bylo jí umožněno doložit, že je namístě postupovat podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalobkyně, že nebyla upozorněna na nutnost opožděné podání žádosti ihned zdůvodnit, tudíž nemá oporu ve správním spisu. Právo žalobkyně na přiměřené poučení, upravené v § 4 odst. 2 správního řádu, porušeno nebylo.

Na vůli nezávislé důvody bránící včasnému podání žádosti matka žalobkyně nedoložila, nemůže se proto úspěšně dovolávat ani tvrzeného porušení čl. 35 Listiny základních práv Evropské unie, upravujícího ochranu zdraví, ani domnělého porušení čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, který se navíc týká vstupu na území, nikoliv trvalého pobytu.

Námítkou týkající se tzv. překlenovacího dokladu (štítku), který prokazuje oprávnění pobývat na území České republiky, se soud nezabýval, neboť tato otázka nebyla předmětem řízení a nemohla mít žádný vliv na správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o namítané překročení lhůty pro rozhodnutí o žádosti vyplývající z čl. 19 směrnice Rady Evropské unie č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, soud poukazuje na to, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se totiž o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nezakládá žádnou fikci rozhodnutí a nebrání žalovanému v tom, aby rozhodnutí o žádosti vydal, byť tak učiní po uplynutí lhůty. Za toto zpoždění se žalovaný žalobkyni omluvil a vysvětlil je množstvím projednávaných případů. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv ani tvrzení žalobkyně, že délka řízení poškodila jejich rodinný život.

K námitce žalobkyně, že se domáhala udělení povolení k trvalému pobytu v režimu ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nikoliv ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona, soud upozorňuje na skutečnost, že zmíněné ustanovení § 88 zákona neupravuje

způsob rozhodnutí o žádosti. Pro případ cizince narozeného na území České republiky, jehož zákonný zástupce pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu a podá v souladu s § 88 odst. 3 zákona za narozeného cizince žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, je způsob rozhodnutí o žádosti stanoven v § 66 odst. 1 písm. d) zákona, podle kterého „[p]ovolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“ Správní orgány proto postupovaly správně, pokud žádost žalobkyně posuzovaly podle § 88 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

Soud k tomu doplňuje, že podle důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců slouží ustanovení § 88 zákona především k tomu, aby měl cizinec, který se narodil na území České republiky, zákonem dočasně upraven pobyt již od okamžiku narození. Hlavním smyslem úpravy pobytu cizince narozeného na území je tudíž jeho ochrana spočívající v tom, že automaticky získává přechodný pobyt po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle na dobu šedesáti dnů od narození (§ 88 odst. 1 zákona). Cizinec narozený na území, jehož zákonný zástupce zde má trvalý pobyt, dále získává tu výhodu, že v případě podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu se pobyt cizince narozeného na území považuje za pobyt trvalý od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti (§ 88 odst. 3 věta druhá zákona). To znamená, že pokud správní orgán žádosti vyhoví, hledí se na cizince narozeného na území tak, že měl na území trvalý pobyt již od narození. O tuto výhodu žalobkyně přišla, neboť její matka nepodala žádost o udělení povolení k trvalému pobytu ve stanovené lhůtě.

Pro žalobkyni je však významné to, že povolení k trvalému pobytu nyní může získat právě v řízení podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu soužití se svou matkou, která má povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žádost o povolení k trvalému pobytu může žalobkyně, která v současné době na území pobývá v rámci přechodného pobytu, podat Ministerstvu vnitra (srov. § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Podání žádosti podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebrání překážka věci rozhodnuté upravená v § 48 odst. 2 správního řádu a řízení o takové žádosti nemůže být ani zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť předchozí žádost, která vyústila v žalobou napadené rozhodnutí, nebyla posuzována věcně.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová